

CÂU CHUYỆN VỀ CHÚ THỎ PETER

BEATRIX POTTER

Ngọc Mai dịch

CÂU CHUYỆN VỀ CHÚ THỎ PETER

Tác giả
BEATRIX POTTER

Dịch giả: Trần Nguyễn Ngọc Mai
Giám sát: Uyên Đào
Soát lỗi: Minh Huy, Tân Nguyễn
Thiết kế bìa: Tân Nguyễn

Ngày xưa ngày xưa, có 4 chú thỏ con tên là Flopsy, Mospy, Cotton-tail và Peter.

Chúng sống cùng với mẹ dưới một hốc cây linh sam lớn bên cạnh bờ cát.

Một buổi sáng, thỏ mẹ dặn đàn con của mình: “Nào các con yêu, các con có thể đi vào cánh đồng hoặc xuống đồi, nhưng đừng đi vào vườn của ông McGregor, cha của các con đã gặp nạn tại đó, bà McGregor đã cho ông vào một cái bánh.”

“Bây giờ các con hãy đi đi và nhớ đừng nghịch ngợm gì nhé. Còn mẹ, mẹ cũng phải đi ra ngoài đây.”

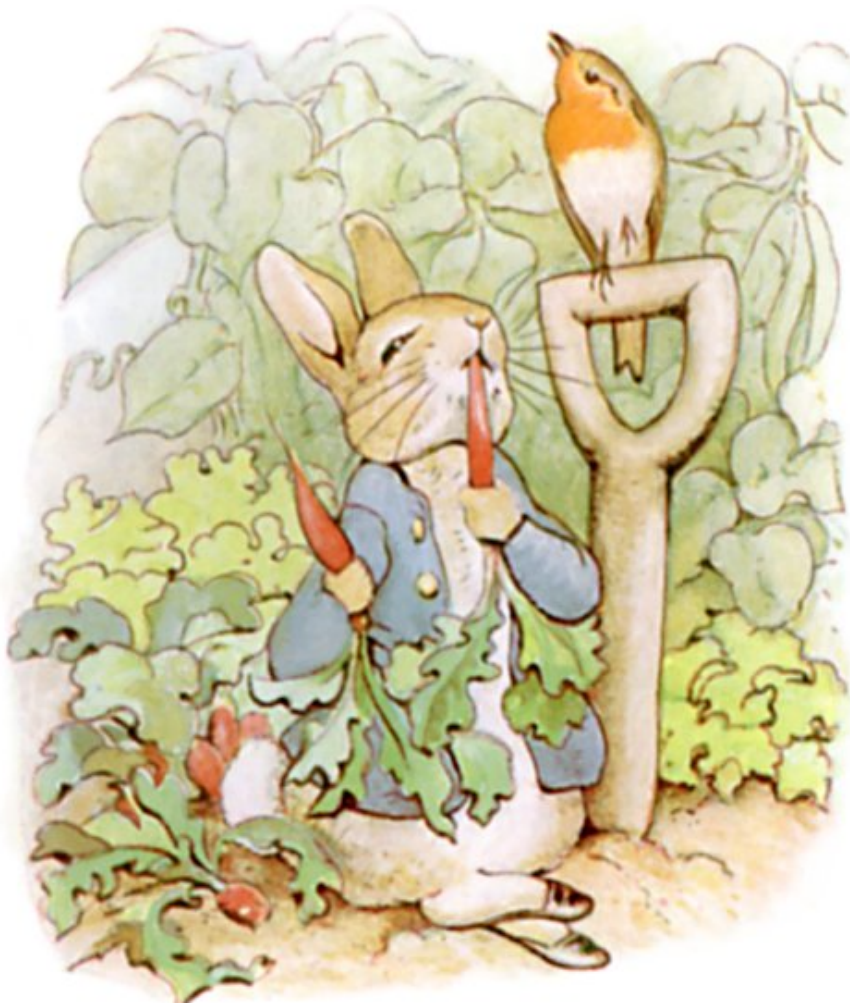
Sau đó thỏ mẹ lấy giỏ và dù rồi băng qua khu rừng, đi tới chỗ thợ làm bánh. Bà ấy đã mua một ổ bánh mì nâu và năm cái bánh nho.

Flopsy, Mopsy, and Cotton-tail ngoan ngoãn nghe lời mẹ đi
thẳng xuống đồi để hái những quả mâm xôi.

Tuy nhiên cậu thỏ Peter thì nghịch ngợm hơn, nên cậu chạy một mạch tới vườn nhà ông McGregor và chui qua hàng rào.

Đầu tiên cậu nhỏ ăn một ít rau diếp và một ít đậu Pháp rồi lại ăn thêm một ít củ cải

Sau đó, cậu thấy hơi mệt và đi tìm một ít mùi tây.

Nhưng tới cuối hàng trồng dưa leo, cậu gặp phải người không nên gặp – đó chính là ông McGregor!

Ông ấy đang trồng những cây bắp cải non nhưng khi thấy cậu, ông đã bật dậy cầm lấy cái cào và hô to “Dừng lại mau, tên trộm kia!”

Peter sợ hãi tột độ, cậu đã quên luôn đường về cổng nên chỉ có thể chạy vội vàng quanh khu vườn.

Lúc đó cậu đánh mất một chiếc giày của mình trong hàng bắp cải và chiếc giày còn lại giữa những củ khoai tây.

Sau khi lạc mất những chiếc giày, cậu bắt đầu chạy nhanh hơn tới mức mà tôi nghĩ cậu ấy đã có thể trốn thoát nếu như những chiếc cúc lớn trên áo của cậu không may mắn phải tằm lưới trông những quả mận gai. Chiếc áo khoác ấy còn khá mới với hàng cúc đồng nằm ngay ngắn.

Peter dường như đã bỏ cuộc, òa khóc dữ dội, những con chim sẻ thân thiện đã nghe thấy tiếng nức nở của cậu, chúng bay đến gần cậu với sự kích động lớn, và khuyên cậu cố gắng hết sức mình.

Ông McGregor đã nghĩ ra cách lấy một cái sàng để chụp lấy Peter nhưng may mắn thay cậu đã kịp thời thoát ra và bỏ lại chiếc áo mới của mình.

Cậu chạy nhanh vào kho dụng cụ và nhảy vào một cái bình, đó đáng lẽ là một nơi ẩn náu tuyệt vời nếu nó không có quá nhiều nước ở trong.

Ông McGregor khá chắc chắn rằng Peter đang ở đâu đó trong kho dụng cụ, có lẽ là nấp dưới một chậu hoa. Vì thế ông bắt đầu lật lại chúng một cách cẩn thận, xem xét từng chậu một. Ngay lúc đó, Peter hắt hơi 'Kertyschoo!' và ông McGregor ngay lập tức đuổi theo cậu.

Ông ấy đã cố gắng đập lên người Peter nhưng cậu đã nhảy ra khỏi cửa sổ và làm đổ ba chậu cây. Cửa sổ quá nhỏ so với ông McGregor và ông đã mệt mỏi với việc đuổi theo Peter vì thế ông đã quay trở lại công việc của mình.

Peter ngồi xuống nghỉ ngơi, cậu dường như không thể thở nổi và run rẩy vì sợ hãi, cậu không biết phải đi con đường nào. Thêm vào đó cậu thấy cơ thể mình ướt sũng sau khi trốn vào bình tưới cây đó.

Sau một thời gian, cậu ta bắt đầu đi lang thang, từng bước một không nhanh lắm và quan sát xung quanh.

Cậu đã tìm thấy một cánh cửa nhưng nó đã bị khóa lại và không có một chỗ nào đủ rộng để cậu có thể chui qua.

Một cô chuột già đang chạy tới chạy lui trên bậc cửa bằng đá để mang đậu cho gia đình cô ở trong rừng. Peter hỏi cô đường đến cổng, nhưng cô đã ngậm một hạt đậu lớn trong miệng nên không thể trả lời. Cô chỉ lắc đầu với Peter và Peter bắt đầu khóc.

Sau đó cậu cố gắng tìm cách chạy ra khỏi khu vườn nhưng cậu càng lúc càng rối. Hiện tại, Peter đã đến một cái ao nơi ông McGregor lấy đầy bình nước của mình. Một cô mèo trắng đang nhìn chăm chăm vào một con cá vàng nào đó, cô ngồi rất yên tĩnh, nhưng thỉnh thoảng cô ve vẩy cái đuôi như thể hiện sự tỉnh táo. Peter nghĩ tốt nhất là nên đi đi mà không nói chuyện với cô ấy vì cậu đã nghe anh họ của mình - cậu bé Benjamin Bunny kể về những con mèo.

Peter quay trở lại kho dụng cụ, nhưng đột nhiên cậu nghe thấy tiếng âm thanh ở đâu đó ngay bên cạnh, tiếng cuộc kêu lạch cạch lạch cạch. Peter rảo bước đến bụi cây nhưng không phát hiện điều gì cậu tiếp tục tiến lên và trèo lên một chiếc xe cút kít nhìn trộm. Điều đầu tiên cậu thấy là ông McGregor đang cuốc hành. Lưng ông ta quay về phía Peter còn cánh cổng thì ở ngay phía bên kia ông.

Peter trườn xe cút kít một cách rất nhẹ nhàng và bắt đầu chạy nhanh hết mức có thể, dọc theo một con đường đi thẳng tới phía sau một vài bụi nho đen.

Ông McGregor đã thấy cậu ở góc đường, nhưng Peter không quan tâm. Cậu chui xuống bên dưới cánh cổng, và cuối cùng an toàn ra khỏi khu vườn.

Ông McGregor treo chiếc áo khoác và đôi giày của cậu như một con bù nhìn để dọa đám quạ.

Peter không ngừng chạy hoặc ngoái lại đằng sau kiểm tra cho đến khi cậu về được tới nhà, chỗ cây linh sam lớn

Cậu mệt mỏi đến mức thả mình xuống bãi cát mềm mịn đẹp đẽ trên sàn và nhắm mắt lại. Mẹ cậu bận nấu ăn và bà tự hỏi Peter đã làm gì với quần áo của mình. Đó là chiếc áo khoác nhỏ thứ hai và đôi giày mà Peter đã đánh mất trong hai tuần!

Tôi rất tiếc phải nói rằng Peter không được khỏe vào buổi tối. Mẹ cậu đặt cậu vào giường và pha một ít trà hoa cúc; bà ấy đã cho Peter một ít và nói!

“Uống một thìa đầy trước khi đi ngủ nào”

Trong khi đó, Flopsy, Mopsy và Cotton-tail thì có bánh mì, sữa và dâu đen cho bữa tối.

HẾT.